

kunde sammenligne Ekspropriationer i Anledning af Havneudvidelser med Ekspropriationer til Jernbaneanlæg, og med Hensyn til disse har vi jo en Forordning — den er ganske vist gammel, men den benyttes endnu —, nemlig Forordningen af 5. Marts 1845. I Bemærkningerne til Lovforslagets § 2 staar, at man anser de Bestemmelser, som findes i Forordningen af 23. April 1845 om Jords Afstaaelse til Kirkegaard, for fyldestgørende. Jeg synes ikke godt, at man kan anvende Ordet „fyldestgørende“, i hvert Fald mener jeg, at denne Forordning af 23. April 1845 neppe kan være fyldestgørende med Hensyn til Ekspropriation i Anledning af Udvidelser af Havneanlæg. I den nævnte Forordning er der kun tænkt paa almindelige Mark- og Havejorder, men ved Udvidelser af Havneanlæg kan der godt blive Tale om andre og større Udvidelser, hvor det vil være absolut nødvendigt at have særlig sagkyndig Assistance til Stede, jeg tror ikke, at der i den omtalte Forordning findes nogle Bestemmelser i den Retning.

For øvrigt ønsker jeg at udtale, at vore Ekspropriationslove — vi har jo et ualmindelig stort Antal af dem, saa vidt jeg har kunnet se over 30 — i høj Grad trænger til Revision. Forordningen af 5. Marts 1845 har jeg tidligere haft Lejlighed til at omtale her i Tinget. Der er navnlig en Ting i den, som jeg har været meget ked over ikke er blevet revideret, nemlig Bestemmelsen om Befordringsgodtgørelse. Jeg tror, at der sker Misbrug paa det Omraade, og i Samlingen 1909 — 10 fremsatte jeg nogle Udtalelser derom — de findes i Landstingstidenden Sp. 968 —, og da jeg ikke ønsker at trætte det høje Ting med en Gentagelse af dem, skal jeg bede den højtærede Minister have sin Opmærksomhed henvendt paa dem. Den daværende Minister for offentlige Arbejder udtalte, at de Bestemmelser havde han været bekendt med, lige fra han var Dreng, og han vidste godt, at den Maade, hvorpaa Befordringsgodtgørelser bliver beregnet, vistnok ikke kunde siges at være i fuld Overensstemmelse med de givne Forskrifter, men det skulde være en Erstatning for de lave Dagpenge, at Fastsættelsen af den Befordringsgodtgørelse, som gaves dem, der sad i de Kommissioener, laa fuldstændig udenfor Lovens Rammer. Naar vi skal have en Lov, der ikke alene omfatter det bestemte Tilfælde, som har foranlediget Lovforslagets Fremkomst, men tænkes benyttet i videre Udstrækning, tror jeg, det

vil være nødvendigt i alt Fald at optage Bestemmelser om, at Ministeren er bemyndiget, eller hvorledes man nu vil udtrykke det, til at tilkalde sagkyndig Assistance. De af Retten udmeldte Mænd vil som Regel være Mænd, der særlig har Landbrugsinteresser for Øje, men her kan der være Tale om adskillige andre Ting, som der skulde tages Hensyn til, og der mener jeg, det vil være nødvendigt, at der er sagkyndig Assistance til Stede.

Hyad selve Lovforslaget angaar, skal jeg paa mine Meningsfællers og egne Vegne tilsige vor Støtte til dets Fremme og saa hurtig Fremme, som paa nogen Maade er mulig. Vi har ikke tænkt paa at stille Forslag om Nedsættelse af Udvalg til Drøftelse af dette lille Lovforslag, men naar der fremkommer Ønske om Udvalg, er det jo ikke Skik og Brug her i Landstinget at modsætte sig et saadant Ønske, og vi skal derfor heller ikke gøre det i dette Tilfælde. Jeg anbefaler altsaa paa Meningsfællers og egne Vegne Lovforslaget til hurtig Fremme.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Anledningen til dette Lovforslags Fremsettelse er, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, et ganske konkret Tilfælde, Grenaa Havn. Jeg kan dog ikke have noget imod, at det principielle Synspunkt underkastes en nærmere Drøftelse, og en saadan kan vel ogsaa nok have sine Fordele. Men hvis den skulde antage større Dimensioner, hvad der maaske kunde være nogen Fare for efter de Bemærkninger, det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) har fremsat, er jeg tilbøjelig til at mene, at saa maatte man foretrække at gennemføre et særligt Lovforslag om det konkrete Tilfælde, der dog har en vis Hast. Men det er jo muligt, at Udvalget vil kunne tilendebringe sine Overvejelser indenfor en saadan Tid, at der ikke vil være Anledning til at løse det konkrete Spørgsmaal særskilt.

Naar Lovforslaget er fremsat indeholdende en almindelig Regel for de kommunale Havne, er det sket for at skabe en efter min Mening rimelig Parallel til de Bestemmelser, der gælder for Statshavnene. De kommunale Havne er jo dog virkelig i udpræget Grad offentlige Anliggender. Men hertil kommer, at flere af de kommunale Havne i saa høj Grad nyder Statsunderstøttelse — det gælder saaledes ogsaa Grenaa Havn —, at det i Virkeligheden bliver en Statsinteresse, der ønskes fremmet. Der gives til Grenaa